

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi kan hjælpe de børn - som er anbragt udenfor hjemmene - bedre til en mere selvstændig tilværelse?

(Medlem af Inatsisartut Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Fra Siumut vil vi komme med følgende bemærkninger til Agathe Fontains i øvrigt meget spændende overskrift om forslag til forespørgelsesdebat.

Siumuts grundlæggende målsætning er, at familien er omdrejningspunktet i samfundet og, at det kollektive element, er drivkraften. Siumut arbejder for en målsætning, hvor børn og unge oplever tryghed, er sunde og raske, med en høj grad af selvværd. Børnene og de unge har respekt for deres medmennesker og er stærke i sind ånd og krop. Der skabes grundlag for en god identitet. Familiernes daglige vilkår skal være indrettet således, at børn og unge får de bedst mulige opvækstvilkår og en god start på livet. Disse visioner og mål indfries når forældrene, Inatsisartut, Naalakkersuisut, kommunerne, Forbundende og alle andre der har en eller anden form for berøringsflade til børn og unge i det hele taget og samarbejder herom.

Forudsætningen for at give barnet grundlæggende trygge rammer igennem livet, skabes allerede under graviditeten og igennem det faktum, at barnet skal være ønsket fra starten af. At være parat til at få børn hænger også sammen med, at udvise ansvarlighed og kunne forsørge barnet - og disse principper skal til enhver tid udvikles. Forudsætningen for barnets stadige udvikling er, at der altid forefindes den nødvendige omsorg, at barnet bliver passet og plejet, at der er tid til barnet, og ikke mindst, at barnet oplever at der er kærlighed fra sine omgivelser.

Omkring anbringelser af børn udenfor hjemmet, så er den væsentligste årsag til, at der går galt, at vores lovgivning ikke er tilstrækkelig endnu, idet, at selvom muligheden for, at der kan skabes den nødvendige nærhed og rummelighed, måske er til stede, så bliver familierne splittet ad og skilt fra hiananden. I Inatsisartuts Forordning omkring hjælpeforanstaltninger til børn og unge, så står dette

faktisk skrevet. De sår og traumer der i forvejen tilføres børnene, bliver ikke mindre ved adskillelse, tværtimod. Vi er derfor nødt til i skarpe vendinger, at tage afstand herfra og spørge ligeud: er det nu også sundt, at splitte en familie ad og anbringe børnene udenfor hjemmet?

Er det der sker her ikke at sammenligne med et tovværk, der er fuldstændig filtret ind i hinanden og som man med god tid, sagtens kan rede ud igen, i stedet for blot, at kappe tovværket over??

Man må her lægge særlig mærke til, at antallet af børn der anbringes udenfor hjemmet, er støt stigende indenfor de sidste par år. Vi bør endvidere huske på og vide, at langt de fleste børn til trods for at deres forældre er misbrugere og til trods for, at forældrene omsorgssvigter børnene, altid har stærke følelser for deres børn og i sidste ende kun ønsker dem det bedste. Når man således skiller børnene fra deres forældre, så går det udover børnenes normale udvikling, idet de kommer til at mangle eller savne noget, de får svært ved at forholde sig til og når alle disse modstridende følelser popper op, så går det stærkt udover barnets fremtid og troen på fremtiden udvaskes med et trylleslag hvorefter børn og unge, der er udsat herfor, oplever en ubeskrivelig stor magtesløshed, som fratager dem deres naturlige fremdrift og medfødte vilje.

Set i et fremadrettet perspektiv, er det en kæmpe udfordring, vi står overfor. Men det budskab vi har fra Siumut i denne forbindelse og som vi ønsker at vise, er følgende: Før vi er nået så langt ud, at vi må skille familierne ad, så er det vores pligt, at tilbyde misbrugsbehandling og andre former for nødvendig behandling, som bør videreudvikles.

At gå denne alternative vej skaber gode og bæredygtige rødder og er nøglen til en lysere og bedre fremtid. Vi skal af med en dårlig vane i denne forbindelse og det er den forfærdelige og nedbrydende bagtale og fordømmende snak der er omdrejningspunktet; alle er på forhånd dømt og ingen er noget.

Fra Siumut vil jeg gøre det klart, at det vi vil støtte op om og melde et klart budskab ud om, er følgende: Vordende forældre og de der allerede er forældre, bør få løbende tilbud om kurser i forældreskab. Hvis vi skal hive de dårlige rødder op fra starten af, så er det opdragelsen og vores rollemodeller, som er vores svage sider, der skal styrkes og som vi skal gøre noget ved.

I det kollektive samfund som vi trods alt er, er det vores samlede styrke, der bliver stærkt afgørende for om det velfærdssamfund, vi gerne vil have, kan fastholdes og som ligeledes må udvikles.

Vi ved og er faktisk fuldt ud klar over, at døgninstitutionernes personale har vidt forskellige evner og, at de ikke alle indfrier vores krav fuldt ud tilfredsstillende, hvorfor, at praksis viser store udsving i deres resultater. Udfra børnenes og de unges behov så er de der skal hjælpe kommunen først og fremmest skolen og daginstitutionerne. Når ret skal være ret, må vi da også sige, at alting spiller sammen her. Netop her, vil vi fra Siumut benytte anledningen til, at opfordre til større åbenhed og strukturel diskussion.

Forældrene går ikke fri her, for de bør udvise mere praktisk evne og vilje til at være med og som vi må stille større krav til, især omkring et sundere liv. Snart vil et længe ventet projekt komme op og køre, til hvilket vi har store forventninger; "Qitiusumik Siunnersuisarfik". Alligevel vil vi pege på at der stadig er behov for at vi tænker endnu dybere over tingene her. Dette projekt løfter ikke alene vores samlede problemer. Endvidere er den situation som kommunerne aktuelt befinder befinder sig i, udløsende for, at vi ikke kan forvente det store, omkring muligheder for at være stedet man henvender sig, udøver kontrol og finder styrke og power i det hele taget. Vi bør kunne give jordemødre og pædagoger de nødvendige redskaber og de skal også have noget for det.

Når de unge er fyldt 18 år, så er der altid et behov for rollemodeller, som kan være der for dem i deres personlige udvikling. Vi har således en del unge, der ellers gerne vil videre i livet, men som står stille og ikke ved hvad de skal gøre, eller desværre er der også andre unge, der er gået helt og aldeles i stå. Det er af stor vigtighed at man ikke fastholder de unge i deres magtesløshed og har klare budskaber til dem om at komme videre. Det er heller ikke nok bare at snakke til de unge, men også det, at kunne stille relevante spørgsmål har stor betydning. Hvilket liv ønsker de sig, hvilke visioner og drømme har de for fremtiden. Hvilke konkrete fremtidsscenarier kan de unge forestille sig? Det sidste er ikke vores bedste kop te, vi må blive bedre til at tackle de unge, der hvor de er.

Siumut mener at vi bør sprede vores værdisæt som et kollektivt samfund ud i alle hjørner af samfundet. Vi skal her huske, at alle former for fordømmende holdninger og udtalelser, kun skaber undertrykkelse og det er på tide, at vi får taget dette fænomen op.

Vi vil fra Siumut her stærkt plædere for, at vores forældreevne og forældreansvaret skal forstærkes i samfundet således, at det kommer alle til gode, ikke mindst børnene og de unge.

Alle har et behov for at blive forstået. Vi ønsker at der bliver flere sunde familier og vi ved, at vi må være med til, at skabe disse familier, fremfor som i dag, at splitte familierne ad, men tværtimod i et så tæt samarbejde som muligt, give misbrugsbehandling til de familier, der har behov for det. På denne måde, vil vi kunne undgå at ukrudtet spreder sig ved, at vi arbejder for det.

Med disse bemærkninger fra Siumut, glæder vi os til at deltage i debatten..

Laura Táunâjik

Siumut